

hudebních studií, ne sice jedinou, ale přece jen tu nejvýhodnější a nepřijatelnější možnost dopracovati se co možná brzy postavení, v němž by měla nezl. Erika P-ová možnost trvalé obživy a tím došla zaopatření. Proto jest vhodné a účelno, aby se k vůli své budoucnosti věnovala cele studiu hudby. Pokud pak toto studium bude trvati, není se zájmem jejího zdraví a studijního postupu slučitelné, by provozovala nějakou výdělečnou činnost. Není tedy nezl. Erika P-ová toho času schopna sama se živiti, a proto musilo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

K vyjádření na dovolací rekurs, podanému odpůrcem nemohlo býti přihlíženo. Podání jeho není zdůvodněno v § 48 zák. čís. 100/31, jak se odpůrce mylně domnívá. Neboť v §§ 38 a 39 odst. (3) cit. zák. (jenž podle § 46 odst. (3) cit. zák. platí i pro dovolací rekurs) jest přesně vymezen postup soudu první stolice při podaném rekursu, a to tak, že se stejnopis rekursu (dovolacího rekursu) nežadá a nezasílá druhé straně k vyjádření, nýbrž nenastane-li případ § 39 odst. (1) nebo odst. (2) cit. zák., spisy se neprodleně předloží vyššímu soudu. Zákon čís. 100/1931 tedy nezná rekursní sdělení, rekursní odpověď.

Čís. 11805.

Vykonatelnost usnesení v exekučním řízení, pokud jím byly určeny útraty tohoto řízení, nelze odvozovati přímo z něho, nýbrž z exekučního titulu, na jehož základě bylo zahájeno exekuční řízení, v němž bylo toto usnesení vydáno. Není-li vykonatelným usnesení, jež bylo původním exekučním titulem, není vykonatelným ani usnesení, určující útraty exekučního návrhu.

(Rozh. ze dne 27. června 1932, R I 224/32.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byla na základě usnesení poručenského soudu ze dne 18. března 1925 a na základě usnesení exekučního soudu ze dne 5. května 1925 povolena k vydobytí peněžitých pohledávek exekuce na svršky dlužníka, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Z poručenských spisů jest patrné, že poručenský soud nařídil dne 10. dubna 1925, by jeho usnesení ze dne 18. března 1925 bylo doručeno Josefu H-ovi (dlužníku) podle § 106 c. ř. s. (tedy k vlastním rukám na modrý lístek) a by doručný orgán byl poučen o možnosti doručení podle druhého odstavce § 106 c. ř. s. Toto opatření poručenského soudu vyhovovalo tehdy platnému předpisu § 6 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., podle něhož nesporný soudce, uzná-li toho potřebu, může naříditi doručení straně samé. Usnesení ze dne 18. března 1925 mohlo by tedy nabýti účinnosti proti povinnému Josefu H-ovi teprve, kdyby mu bylo doručeno způsobem předepsaným v § 106 c. ř. s. (Viz rozhodnutí čís. 3972 sb. n. s.) To se však v tomto případě nestalo,

neboť doručení onoho usnesení k rukám prokuristy firmy W., jež bylo provedeno dne 31. července 1925, nevyhovovalo předpisu § 106 c. ř. s. a nebylo tudíž proti Josefu H-ovi účinné. Ustanovení § 103 c. ř. s. nelze v tomto případě použítí, takže na ně stěžovatel marně poukazuje. Nenabylo-li však usnesení poručenského soudu proti povinnému Josefu H-ovi účinnosti, neměla podle § 7 druhý odstavec ex. ř. na jeho základě býti povolena exekuce k vydobytí pohledávky 13.050 Kč. Pokud jde o útraty exekučního návrhu E 1728/25, jež byly přisouzeny vymáhajícím věřiteli proti povinnému v usnesení okresního soudu ze dne 5. května 1925 č. j. E 1728/25-1 ve výši 74 Kč, jest uvéstí toto: Vykonatelnost usnesení v exekučním řízení, pokud jím byly určeny útraty tohoto řízení, nelze odvozovati přímo z něho, nýbrž z exekučního titulu, na jehož základě bylo zahájeno exekuční řízení, v němž bylo usnesení to vydáno (viz rozhodnutí čís. 3940 sb. n. s.). Nebylo-li — jak dovoďeno — vykonatelným usnesení poručenského soudu ze dne 18. března 1925, jež tvořilo původní exekuční titul, není důsledkem toho vykonatelným ani usnesení ze dne 5. května 1925 č. j. E 1728/25-1, určující útraty exekučního návrhu. Na tom nic nemění, že toto exekuční usnesení bylo podle § 102 c. ř. s. a § 78 ex. ř. řádně doručeno matce povinného, u níž tento bydlel, a že proti němu nebyl podán rekurs. Rekursní soud tedy právem zamítl návrh na povolení exekuce a dovolacímu rekursu bylo odepříti úspěch.

Čís. 11806.

Ocenění předmětu rozepře, i pokud jde o obsazení sborového soudu (samosoudcem či senátem) se děje tímž způsobem jako při určení příslušnosti.

Na nárok na zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti nelze použítí zásad o ocenění sporu o plnění nemovité věci, nýbrž rozhoduje tu žalobcovo ocenění.

(Rozh. ze dne 27. června 1932, Rv II 373/32.)

V žalobě o zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti ocenila žalobkyně předmět rozepře na 10.000 Kč. Procesní soud první stolice (krajský soud) uznal samosoudcem podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Pro obsazení soudu u sborového soudu ku projednání sporné věci je rozhodnou hodnota předmětu sporu buď v peněžité částce nebo částka, na niž je předmět sporu oceněn. Při částce peněžité neb při ocenění sporu do 20.000 Kč projednává samosoudce (§ 7 a j. n.) a jen, jde-li o hodnoty nad 20.000 Kč, musí se projednávati před tříčlenným senátem. Hodnotu sporu nezáležejícího v penězích má udati žalobce. Žalobkyně ocenila předmět sporu na 10.000 Kč a, ježto nejde o ocenění nepřiměřeně vysoké, je jím soud i žalovaný vázán (§§ 56 a 60 j. n.). Proto námitka žalovaného, že předmět sporu má hodnotu 90.000 Kč, je vůbec nepřijatelná a nemá ani významu, že se strany shodly na ceně 90.000 Kč, neboť tím byla shodou stran jen stanovena cena domku, ni-